

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

IERTAREA ȘI VINDECAREA, DARURILE MÂNTUITORULUI HRISTOS

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea slăbănogului din Capernaum*)

SF. SFINȚIT MC. ANTINOGEN
CU CEI 10 UCENICI AI LUI;
SF. MC. IULIA

Pericopa evanghelică de la Matei, capitolul 9, versetele 2-8 ne prezintă vindecarea unui slăbănog din Capernaum, pe care Hristos îl tămăduiește prin cuvintele: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!”. Acestea îi scandalizează pe cărturari, care gândeau că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Mântuitorul Iisus Hristos le „tămăduiește” și acestora neștiința, arătându-le faptul că între a ierta păcatele și a vindeca trupul nu este o mare diferență.

Astfel, cuvântul Domnului arată legătura dintre păcat și suferința trupului. „Putem înțelege această legătură numai în condițiile în care înțelegem faptul că începutul și suportul existenței omenești este unul duhovnicesc, sufletesc; că materia din noi, biologia noastră, fizicul nostru exprimă o realitate spirituală sau duhovnicească. Noi existăm la nivel sufletesc și ne exprimăm la nivel trupesc, dacă vreți.” (Pr. Prof. Constantin Coman, Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor, p. 199).

Firea mărului este să dea mere bune, dulci, gustoase. O alterare a firii lui înseamnă că se îndepărtează de la această menire pe care o are. La fel, omul are în fire faptul de a fi bun, de a fi iubitor față de semenii și ascultător față de Dumnezeu, pentru a se împărtăși de harul dumnezeiesc. Orice păcat săvârșim ne îndepărtează de la menirea noastră și de la împărtășirea de harul divin. De aceea, întruparea Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria vine tocmai să îndrepte lucrurile, arătând prin viață, cuvinte și minuni care este menirea omului. Hristos arată, prin pilda vieții lui, care este verticala existenței la care suntem chemați: să ne jertfim oamenilor

Duminica de astăzi ne arată cât de strânsă este legătura dintre suflet și trup, dintre duhovnicesc și material, în viața noastră. Evanghelia zilei, a vindecării slăbănogului din Capernaum, ne aduce aminte de cuvintele Domnului Hristos: „Ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă?” (Matei 9, 5). În același timp, duminica de azi este închinată Sfinților Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic, care au combătut monofizitismul, erezia ce susținea că în Hristos este mai importantă firea dumnezeiască, până la a desființa firea umană din El.

și să ne unim cu cerul.

De aceea, teologia ortodoxă (învățătura de credință a Bisericii) a apărut prezența, în persoana Mântuitorului Hristos, atât a firii dumnezeiești, cât și a firii omenești. Cele două firi din Hristos sunt temelia învățaturii despre îndumnezeirea omului: în Hristos, prima dată și în mod deplin, s-au unit firea omenească cu cea dumnezeiască, iar această unire s-a făcut pentru ca și noi să tindem către ea, să-i urmăm, prin jertfă și curăție, lui Hristos. Aceasta este învățătura pe care au apărut-o, la Sinodul Ecumenic desfășurat în anul 451 la Calcedon (azi cartier din Istanbul), episcopii din toată lumea. În mărturisirea lor de credință, ei și-au afirmat credința în Unul și același Fi, Domnul nostru Iisus Hristos, Însuși desăvârșit într-o dumnezeire cât și într-o omenitate, Însuși Dumnezeu

adevărat și om adevărat... (www.credo.ro/sinodul-al-patrulea-ecumenic-calcedon) La baza acestei înțelegeri stă faptul că Sfinții Părinți reuniți în sinod au considerat că îndumnezeirea omului este posibilă numai dacă Mântuitorul și-a asumat în mod autentic și integral firea omenească în ipostasul Său.

Vindecarea trupului și iertarea păcatului sunt două fețe ale aceleiași monede. Una o urmează pe cealaltă, la fel cum păcatul săvârșit de om are și urmări trupești. Dacă în păcat și în boală reușim să ajungem singuri, pentru a ne ridica de acolo, pentru a ne regăsi firea noastră bună și pentru a păși către îndumnezeire avem nevoie de ajutorul harului lui Hristos, care este Domnul, Binefăcătorul și Mântuitorul nostru. ❀

Pr. Vlad Mîndru

SFÂNȚA MIRONOSIȚĂ MARIA MAGDALENA

La 22 iulie calendarul ortodox o pomenește pe Sfânta Mironosiță, cea întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena. Sfânta Evanghelie ne-o prezintă pe Sfânta Mironosiță Maria Magdalena ca cea mai cunoscută dintre femeile mironosițe care, alături de Maica Domnului, L-au urmat pretutindeni pe Domnul, și - mai ales - nu L-au lăsat nici în Săptămâna Pătimirilor, când a fost părăsit de toți, și nici după moartea Sa pe cruce, când L-au privegheat și înmormântat.

Femeile mironosițe sunt prăznuite de Biserică în a treia duminică după Învierea Domnului: Maria (mama lui Iacob și Iosif), Maria lui Cleopa, Salomeea (mama fiilor lui Zevedei), Ioana (femeia lui Huza, iconomul lui Irod), Suzana, Marta și Maria (surorile lui Lazăr din Betania) și Maria Magdalena.

Maria Magdalena era din Magdala Galileii, un sat pescăresc de pe țărmul Lacului Ghenizaret, între orașele Capernaum și Tiberiada. Evanghelistul Luca ne spune că după ce Iisus Hristos a izbăvit-o de șapte demoni, ea și-a împărțit averea săracilor și L-a urmat pe Mântuitorul în propovăduirea Sa. A ascultat cuvintele minunate ale lui Hristos și a luat parte la minunile Sale.

În mod deosebit ea și-a arătat dragostea și devotamentul în fața cumplitelor patimi la care Fiul lui

Dumnezeu a fost supus și, cu un curaj atipic unei femei, nu s-a dezlipit nicio clipă de Maica Domnului în greaua încercare de a-și vedea Fiul și Mântuitorul osândit pe Cruce. S-a aflat printre puținii prezenți la Răstignirea Domnului, la punerea Sa în mormânt. Iar a treia zi, venind la mormânt cu miruri, află pe Domnul înviat și se grăbește să ducă vestea Apostolilor. De la Învierea Domnului și până la Înălțare, ea rămâne la Ierusalim, lângă Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Tradiția ne spune că Maria Magdalena și-a continuat misiunea apostolească de propovăduire a învățaturii creștine în Biserica primară, făcând călătorii misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Galia și la Roma.

A trecut la cele veșnice la Efes, fiind îngropată la intrarea într-o peșteră, unde aveau să adoarmă și cei șapte tineri

martirizați în Efes, pomeneți de Biserica noastră la 4 august. În anul 899, împăratul bizantin Leon al VI-lea Filosoful a poruncit mutarea sfintelor sale moaște la Constantinopol și așezarea lor în Măn. „Sf. Lazăr“, ctitoria sa. Racla cu mâna stângă a Sf. Maria Magdalena este cinstită la Măn. „Simonos Petra“ din Sfântul Munte Athos. ❖

**Arhimadrit
Arsenie Papacioc
(15.08.1914-19.07.2011)**

Porunca iubirii e porunca cea mai mare, de aceea insistă Mântuitorul. Deci e o întrebare justificată; să ne-o punem toți: „Iubesc sau nu iubesc?“, că e poruncă, dragă! Să nu credeți că Mântuitorul a vorbit numai pentru veacul respectiv, pentru apostoli. Nu. A vorbit pentru toate timpurile. Și noi avem privilegiul că suntem creștini. Și atunci sigur că nu o să-l urmărim pe Tutankhamon sau pe Budha. Noi Îl urmărim pe Hristos. Băgați de seamă, iubirea e criteriu de Judecată!

❖ Căutați să fiți pomeneți la Liturghie. Liturghia nu e o lucrare omenească, dragii mei. Nici îngerească. E direct divină! Pentru că nu poți tu să transformi acolo. El este Cel ce este. Și dacă ar fi cu puțință să se deschidă cerurile și chiar tavanul Altarului, n-ai vedea în cer mai multă lumină și mai multă așezare cum este în Sfântul Altar, cu îngerii, căci Hristos este cu noi.

❖ Nimic nu m-a ajutat mai mult în viață ca suferința. Singură, suferința este suprema catedră de teologie. Sunt sigur că îngerii erau geloși pe noi pentru că ei nu au această suferință dincolo de firea noastră. ❖

Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum

Sfântul Mucenic Emilian a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostorum, Silistra de astăzi, și a primit cununa muceniciei în 18 iulie 362.

În timpul împăratului Iulian Apostatul (361-363) s-a pornit o prigoană mare împotriva creștinilor în întreg Imperiul Roman. În luna iulie a anului 362 la Durostorum sosește un prefect nemilos, Capitolin, cu poruncă de la împărat de a cerceta dacă în cetate se află creștini. După ce intră în templu și aduce jertfă zeilor, Capitolin se întâlnește cu maimarii cetății, care-l asigură că în Durostorum nu sunt următori ai lui Hristos. Bucurându-se de această veste, prefectul face ospăț mare.

În Durostorum se afla însă Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării care, în timp ce păgânii se desfătau, a intrat în capiştea idolească, având la sine un ciocan de fier, și a sfărâmat toți idolii și a răsturnat altarul. Văzând cele întâmplare, dregătorul s-a mâniat și a trimis slugile sale să îl caute pe cel ce a făcut acestea. Slujitorii prind un om nevinovat care venea de la câmp și întâmplător trecea pe lângă templul păgân. Crezând că el este făptașul, au

început să-l bată și de îndată l-au luat să-l prezinte lui Capitolin. Dar soldatul Emilian a văzut toate acestea și a ieșit înaintea soldaților care îl aduceau pe omul nevinovat și le-a spus că el a săvârșit fapta.

În fața prefectului Capitolin, Emilian mărturisește curajos că el este creștin, fapt pentru care a fost bătut cumplit și apoi osândit la moarte prin foc. Este dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, unde soldații îl aruncă pe un rug aprins. Sfântul, stând în mijlocul văpăii, s-a însemnat cu semnul crucii, iar focul nu l-a atins pe el. Și, rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Sale.

Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sfântului Mucenic Emilian creștinilor din oraș, care l-au îngropat în locul numit Gedina. Sfintele moaște ale Sf. Emilian se află în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria), iar la noi în țară particule din moaștele sale se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia și în Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din cartierul Drumul Taberei din Capitală. ❖

VIATA SFÂNTULUI PROROC ILIE TESVITEANUL

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul este unul dintre cei mai mari proroci ai Vechiului Testament.

A fost singurul om căruia i s-a dat puterea dumnezeiască de a „închide și a deschide cerurile”, profetul care, pe muntele Tabor, alături de Moise s-a arătat la Schimbarea la față a Domnului și va fi înaintemergătorul al celei de-a doua venire a lui Hristos.

El este serbat în calendarul ortodox pe data de 20 iulie.

Sfântul a fost fiul unui preot al Legii vechi, din cetatea Tesve, din Galaad, o cetate situată dincolo de Iordan. A trăit cu peste opt sute de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea lui Ahab, regele iudeilor (874-853 î.Hr.). Faptele sale sunt descrise în Vechiul Testament, dar se fac multe referiri la el și în Noul Testament. Sovac, tatăl lui Ilie, a văzut oameni îmbrăcați în veșminte albe care îl înveleau pe micul Ilie în haine de foc și îi dădeau să mănânce o flacăra. Preoții templului din Ierusalim au interpretat vedenia că Ilie a fost ales de Dumnezeu pentru slujirea profetică.

Tradiția apocrifă precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era preot. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii, trăind în feciorie, post neîncetat și rugăciune.

Sf. Ilie a fost unul dintre primii mari proroci ai lui Israel, în sensul deplin al cuvântului, căci nu era doar înainte-văzător al celor viitoare, ci și glas dojenitor în numele Celui Preaînalt.

Prorocul vestește secetă, drept pedeapsă pentru idolatrie

Întreaga lui activitate a fost legată de viața și istoria comunității israelite din Regatul de nord, care își avea capitala la Samaria. Sf. Ilie este amintit pentru prima dată la 1 Regi 17, 1 din Vechiul Testament, el ducând Cuvântul Domnului către regele Ahab al Israelului, care, sub influența soției sale, Isabela, închinătoare la Baal, rățacise de la dreapta credință și îmbrățișase legea idolească. Atunci Sf. Ilie a zis către Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeu al lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu!” (3 Regi 17, 1).

Regele Ahab nu a ascultat cuvântul Domnului și sfaturile lui Ilie; ca urmare s-a împlinit profeția lui Ilie, începând o secetă cumplită, în care nicio picătură de ploaie sau măcar de rouă nu a mai picat,

nimic n-a mai scăpat urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la adevărata credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Prorocul, înveșmântat doar cu o piele de animal, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul Cherit, aflat dincolo de Iordan, în locul unde azi este Măn. Hozeva. Era hrănit de corbi, cu pâine dimineața și cu carne seara.

Văduva din Sarepta Sidonului

Când secă și râul Cherit, Dumnezeu îl trimise pe Sf. Ilie la Sarepta Sidonului, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei. Ilie ajunse la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul ei. Aceasta nu mai avea decât o mână de făină și puțin ulei. Din acestea îi cere Prorocul să-i facă o turtă și să i-o dea lui să o mănânce, făgăduindu-i că dacă va face așa cum i-a cerut, din cămara ei făina și uleiul nu se vor termina până la venirea ploii. Având de la Dumnezeu darul facerii de minuni, Prorocul a înmulțit făina și untdelemnul în casa văduvei până ce a trecut vremea de foamete. S-a întâmplat că fiul văduvei a murit, iar cu rugăciunea sa Sf. Ilie l-a înviat, suflând de trei ori asupra copilului.

După ce au trecut trei ani de secetă, preabunul Dumnezeu, văzând că omenirea se topește de foamete, S-a milostivit și l-a trimis pe robul Său Ilie la Ahab, căci acum „Ahab se pleacă spre pocăință și te caută, voind să te asculte la ceea ce-i vei porunci”.

Prorocul Ilie coboară foc peste jertfa sa

Sf. Ilie se arată în fața regelui Ahab și-i cere să adune pe tot poporul lui Israel pe Muntele Carmel ca martor al confruntării sale cu cei 450 de profeți ai lui Baal și cei 400 de profeți ai zeiței feniciene Așera, care erau întreținuți de Izabela. Prorocul

a cerut ca doi viței să fie pregătiți pentru sacrificiu, pentru el și pentru profeții lui Baal, și să fie așezați pe rug. Apoi să se roage fiecare Dumnezeului lui pentru a trimite foc din cer pentru a mistui jertfa. Primii care au adus jertfă au fost falșii profeți, dar nu s-a întâmplat nimic după o zi întreagă de rugăciune.

La venirea serii, Profetul a înălțat un altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel, a săpat un șanț larg în jurul altarului, pe care a pus vițelul jupuit de piele și a poruncit să fie vărsată, în trei rânduri, apă din belșug peste acesta, astfel încât să se umple șanțul.

Apoi a înălțat spre cer un strigăt puternic, invocându-l pe Dumnezeu al lui Avraam, Isaac și Iacov. Imediat a coborât foc din cer, mistuind jertfa, lemnul și apa. Tot poporul a căzut atunci cu fața la pământ, strigând: „Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu!”. Din porunca Sf. Ilie, falșii profeți au fost prinși și uciși. Prorocul i-a spus lui Ahab că seceta va înceta în curând, apoi s-a urcat în vârful Muntelui Carmel și, plecându-se asupra pământului, cu mintea adunată în inimă, a început să se roage.

Răpirea la Cer a prorocului Ilie

Când s-a apropiat vremea ca Domnul să îl ia pe Sf. Ilie la Sine, sfântul proroc și cu Elisei, ucenicul său, mergeau de la cetatea Ghilgal spre cetatea Betel. Când cei doi sfinții proroci au ajuns la râul Iordanului, Sf. Ilie a luat cojocul său și, învărtindu-l, a lovit apa cu acesta și ea s-a despărțit în două, iar Sf. Ilie și Elisei au trecut ca pe uscat. După trecere, Ilie a zis către Elisei: „Cere de la mine ce vrei, mai înainte de a fi luat de la tine”. Elisei a răspuns: „Cer ca darul din tine să fie îndoit în mine”. Sf. Ilie i-a zis: „Greu lucru ai cerut; însă, dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, ți se va împlini cererea”.

Pe când mergeau ei și grăiau, deodată s-a arătat între amândoi un car cu cai de foc și Sf. Proroc Ilie a fost luat spre cer. Atunci a căzut de sus cojocul lui Ilie, lăsat peste Elisei, care luând cojocul, a stat pe malul Iordanului, despărțind cu el apa ca și Sf. Ilie. A trecut pe uscat; și astfel s-a făcut moștenitor darului care lucra în învățătorul lui (4 Regi 2, 1-15).

Evangheliile ne spun că Sf. Ilie a apărut alături de Moise pe Tabor la Schimbarea la Față, iar Apocalipsa ne arată că Ilie și Enoh vor fi martorii care vor precede sfârșitul lumii, îndemnând lumea la pocăință. Sf. Proroc Ilie este ocrotitorul aviatorilor, iar 20 iulie este și Ziua Aviației Române și a Forțelor Aeriene. ❀

SFINȚII CUVIOȘI RAFAIL ȘI PARTENIE DE LA AGAPIA VECHĂ

Vineri, pe 21 iulie, îi pomenim pe Sfinții Cuvioși Rafail (sec. XVI) și Partenie (sec. XVII), viețuitori în obștea monahală de la Mănăstirea Agapia Veche, în județul Neamț.

Sf. Cuv. Partenie avea darul tămăduirii și îndrăzneală la rugăciune înaintea lui Dumnezeu, iar Sf. Cuv. Rafail s-a ridicat prin rugăciunea curată mai presus de cele pământești și a văzut slava lui Dumnezeu, cât i-a fost îngăduit.

Sfântul Cuvios Rafail de la Agapia Veche

S-a născut, după unele izvoare, în satul Bursucani, din ținutul Bârladului, fiind fiul unor părinți virtuoși și de neam bun. Pe la anii 1580-1585 a ajuns la Agapia din Deal, cu multă evlavie în suflet și cu dorul de a urma lui Hristos. La tunderea în monahism i s-a pus numele de Rafail, nume de arhanghel, care înseamnă „Dumnezeu aduce vindecare”.

Cu multă stăruință a început nevoința ziua și noaptea. Petrecea mult timp în locuri tainice din munte, după care se întorcea din nou în obște. Și s-a făcut povățuitor unei mulțimi de părinți și frați. A fost și egumen al Măn. Agapia din Deal, după cum găsim în pomelnicele și în sinodicele mănăstirii pe „Fericitul stareț Rafail”.

Vestea despre acest îmbunătățit părinte s-a dus până departe în părțile Moldovei, căci alergau la el mulți călugări de pe la alte așezări mănăstirești, precum și credincioși de prin satele vecine și chiar din cealaltă parte a creștelor Carpaților.

A trecut din această viață la vârsta de peste optzeci de ani, între 1640-1645. Cu multă cernire duhovnicească, părinții i-au pus trupul în mormânt, iar deasupra au așezat o piatră însemnată cu puține date despre Cuv. Rafail. Dezgropându-se trupul său la șapte ani, acesta a fost găsit neputrezit și înzestrat cu bună mireasmă. Atunci părinții au făcut o raclă frumoasă și au pus sfintele moaște în biserica mănăstirii. Cu vremea a început să vină mulțime de credincioși și s-au stabilit și zile îndătinat de cercetare a sfintelor moaște, mai ales cu prilejul hramului Măn. Neamț, când treceau și pe la Agapia din Deal, pe la racla Cuv. Rafail.

Sfântul Cuvios Partenie de la Agapia Veche

Cuv. Partenie, părintele cel sfânt și minunat, vrednic urmaș al sihaștrilor din Munții Agapiei, a viețuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Sf. Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulți călugări cu înaltă viață duhovnicească din Moldova, îl numără pe Cuv. Partenie printre sfinții români cărora le-a văzut viața și traiul.

Sf. Partenie a fost ucenic al starețului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din Livada Părinților, de la care a și primit tunderea în schima monahală. Tradiția ne spune că a sihaștrit în muntele Scaunele, după pilda părinților de odinioară: ziua se rugau în singurătate, mai ales cu Psaltirea, pe care o știau pe dinafară, iar la apusul soarelui gustau puțin din pâine și legume fierte, după care toată noaptea se nevoiau rugându-se cu mintea (rugăciunea lui Iisus), iar cu mâinile împleteau coșuri. Așteptau doar câte puțin când oboseau, în lavițe (scaune), așezate între trunchiurile de brazi. Ucenicii duceau coșurile la târg, unde le vindeau, iar cu banii astfel câștigați cumpărau hrană și cele necesare traiului pustnicesc. De la aceste scaune, muntele

și poiana au primit numele de Scaune.

Mulți călugări și pustnici s-au mântuit prin rugăciunea și povățuirea Cuv. Partenie. Acesta s-a îngrijit, cu multă cheltuială, să nu-i lase pe frați lipsiți de Sfânta Scriptură și de scrierile Sfinților Părinți.

Avea darul tămăduirii și îndrăzneală la rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Potrivit unor tradiții, scotea și demoni din oameni. Pentru viața sa sfântă, dintotdeauna a fost cinstit de călugări și de credincioși.

După moartea sa (1660), trupul fiindu-i dezgropat după rânduiala strămoșească, a fost găsit nestruciat. Se spune că se făceau minuni la mormântul său. Cu adâncă evlavie și nădejde veneau să se închine la sfintele sale moaște călugări și credincioși de pretutindeni. Sfintele moaște ale Cuv. Partenie au fost tănuite, poate, odată cu ale Cuv. Rafail.

Canonizarea sfinților Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia Veche a fost aprobată de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din martie 2008. În data de 05 iunie, la Măn. Neamț, în cadrul Sfintei Liturghii a avut loc proclamarea solemnă a canonizării. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-23 IULIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 19.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu; Slujbă de priveghere
Joi 20.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sfântul și slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul - Utrenie, Sf. Liturghie
Vineri 21.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 22.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 23.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sfânta Liturghie